

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku J. J. i I. R. J.

przy uczestnictwie miasta W., M. K. K., B. K. K., S. O., Z. O., E. O., P. O., R. O., W. A., M. B., C. w W., B. G., M. M., P. w W., A. R., K. R., W. R., Skarbu Państwa - Prezydenta W., L. W., J. W., J. W., S. spółki z o.o. w W. i E. Z.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża wnioskodawców kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011, III SK 41/10 - nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Według skarżących w sprawie występują istotne zagadnienia prawne zawarte w pytaniach:

- czy na skutek obowiązującego domniemania prawnego ciągłości posiadania należy założyć, że ewentualnie ujawniony brak efektywnego władztwa na nieruchomości jest wynikiem przeszkody przemijającej, wobec czego na uczestniku który domniemaniu przeczy, zgodnie z art. 234 k.p.c., spoczywa obowiązek udowodnienia nie tylko tego, że posiadacz po objęciu nieruchomości w

posiadanie w określonych przedziałach czasu nie władał gruntem, ale też tego, że ujawniony brak władztwa był wynikiem istniejącej chociażby przez pewien okres czasu przeszkody o trwałym charakterze? Czy też, obalenie domniemania ciągłości posiadania następuje jedynie poprzez wykazanie zaniechania władztwa w okresie wskazanym przez wnioskodawcę jako okres biegu zasiedzenia, co oznacza, że wnioskodawca domagając się stwierdzenia zasiedzenia winien w takim wypadku udowodnić, że ujawniony przez uczestnika który domniemaniu przeczy ewentualny brak władztwa miał miejsce na skutek zdarzeń o charakterze przemijającym?

- czy dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu fotogrametrii i teledetekcji ujawniający zarejestrowany na zdjęciach lotniczych stan zagospodarowania nieruchomości posiada szczególny walor dla oceny niezbędnej do zasiedzenia przesłanki posiadania nieruchomości, co oznacza, że ujawniony na zdjęciach brak faktycznego władztwa jest wystarczający do obalenia domniemania prawnego ciągłości posiadania? Czy też, wobec wynikającego z domniemania prawnego założenia, że ujawniony brak faktycznego władztwa jest wynikiem przeszkody z natury swojej przemijającej i na uczestniku który domniemaniu przeczy ciąży obowiązek wykazania, że nastąpiła trwała przeszkoda uniemożliwiająca posiadanie, dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia dowód z fotografii bez przeprowadzenia dowodów uzupełniających, co do zasady nie stanowi podstawy do oceny przesłanek do zasiedzenia?

- czy dla przyjęcia niezbędnej do zasiedzenia kontynuacji posiadania rozpoczętego przed zawieszeniem biegu zasiedzenia, konieczne jest przypisanie posiadaczowi przesłanki samoistnego posiadania również w okresie zawieszenia, czy też z uwagi na fakt, iż okres zawieszenia biegu zasiedzenia nie jest brany pod uwagę przy obliczaniu czasu wymaganego do zasiedzenia, ustalenie przesłanki właścicielskiego posiadania w tym czasie nie jest niezbędne?

Analiza wywodów skarżących prowadzi do wniosku, że nie wykazali istnienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione przez nich problemy pozostają w oderwaniu od ustalonego w sprawie stanu faktycznego i zmierzają do jego zakwestionowania. Należy

przypomnieć, że - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą przedmiotem zarzutów wypełniających podstawy skargi kasacyjnej. Prowadzi to do wniosku, że skarżącym nie chodzi o przedstawienie istotnych zagadnień prawnych, które wymagałyby wypowiedzi Sądu Najwyższego, a jedynie o poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli kasacyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest stwierdzenie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.). Skarżący nie wykazali istnienia w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej; ograniczyli się jedynie do sformułowania własnej oceny rozstrzygnięcia, co nie może zostać uznane za wystarczające.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

